

Zestig kilo en meer, recht in je gezicht

Charlotte Schleiffert tekent metershoge wezens die je onmogelijk kunt omzeilen

Charlotte Schleiffert – Rozen en Pistolen. T/m 8 jan. 2012. Museum Het Domein, Kapittelstraat 6, Sittard. Di t/m zo 11-17u.

•••••

Door LUCETTE TER BORG

Ze laten hun benen zien, die bloot bonkig en gespierd zijn als die van een wielrenner. Ze (m/v) dragen glitter cowboylaarsjes onder strak gesneden herenpakken of kloshakken onder minirokjes. Hun borsten golven over de rand van latex bh's en over de corsetten met slierten kant. Hun T-shirts zitten heel strak, hun lippen puilen wulps uit. En op hun hoofd ten slotte, torsen ze groteske maskers met pruiken – reusachtige hondenkoppen, koeienschedels of een extra gezicht van alleen stroken stof.

De twaalf wezens die de Nederlandse kunstenaar Charlotte Schleiffert (1967) op metershoge verticale vellen papier tekent en schildert, stellen zichzelf pontifical ten toon. Je kunt ze onmogelijk omzeilen. Dit zijn ze: masculiene vrouw, vrouwelijke man, aan alle kanten sexy, dier, mens, alles door elkaar. Zestig kilo en meer, schoon aan de haak, recht in je gezicht.

In Het Domein in Sittard hangen *Mr. Johnson*, *Mister Smith*, *Black Dutch* en *White Bride*, zoals Schleiffert haar grote mensfiguren doopte, bij elkaar in één zaal. Ze maken deel uit van een overzichtstentoonstelling met werk dat Schleiffert de laatste vijf jaar in China, Duitsland en Nederland maakte. De manshoge figuren zijn afgebeeld in ruig pastel, schelle acrylverf, lekker vet Siberisch krijt.

In eerste instantie associeer je die manier van wild werken met kracht alleen. De hybride wezens stralen agressie uit, zelfverzekerdheid en een ongeremde seksualiteit. Maar waarom zijn hun hoofden zo vreemd op hun hals gedraaid, alsof alle adem uit de luchtpijpen is geperst? Waarom steken benen geknakt uit hun torso, alsof een sadistische poppenmoeder 'doktertje' heeft gespeeld?

En: waarom wordt er alleen huid blootgegeven die aan de bekende uiterlijkheden (borsten, billen, dijen) refereert? Waarom is alles wat naar kwetsbaarheid en individualiteit verwijst verborgen achter latex, maskers en pruiken?

Kortom: wat gaat er achter al dat zogenaamde zelfbewustzijn schuil?

Toen ze afstudeerde aan De Ateliers in Amsterdam in 1992 was

Charlotte Schleiffert nog een vrij onschuldige bloemschilder – al was dat in het begin van de jaren negentig trouwens behoorlijk gedurfd. Maar sinds die tijd is ze uitgegroeid tot kunstenaar die zich openhartig uitlaat over seksualiteit en genderproblematiek, en die misstanden als armoede, onrecht, vrouwenonderdrukking, machtsongelijkheid ongenadig aan de kaak stelt.

Binnen dat engagement (en dat is het knappe) weet Schleiffert het risico van eëdimensionaliteit bijna altijd te vermijden. Dat doet ze door de aandacht te vestigen op een bepaalde uitsnede, abstracte vorm of bizar gefantaseerd à propos. Dat doet ze door een onvoorstelbaar mooie kleurenpracht tevoorschijn te toveren. Dat doet ze door een zo vrijmoedig gebruik van potlood en penseel dat het volgen van een lijn of het aftasten van de vlakverdeling je het gevoel kan geven van een rondje in een achtbaan in Walibi.

Haar schilderijen en tekeningen krijgen er diepgang van. En ze gaan er veelstemmig van klinken. Dat bleek al eerder, op een grote solotentoonstelling die ze zeven jaar geleden in Boijmans Van Beuningen in Rotterdam had. En het blijkt nu weer, in Sittard.

Realistisch zijn haar voorstellingen soms. Dan maakt ze, zoals in *Het Domein* in Sittard is te zien, complete 'prentenboeken' over de oorlog in Darfur of over vrouwenmishandeling in Pakistan. Ook zijn er woest wulps natuurtekeningen en voorstellingen van geabstraheerde koppels in bijna fluorescerende kleuren die tot leven komen bij de gratie van het weglaten van essentiële lichaamsdelen.

Nieuw in Sittard is een grote serie abstracte schilderijtjes. Alleen: Deze abstracte landschapjes en studies in verf zijn helaas het minst geslaagde onderdeel van de tentoonstelling. Ze laten vooral zien dat Schleiffert regelmatig experimenteert in haar atelier.

Daarom zijn deze schilderijtjes exact wat ze uitstralen: oefenmateriaal voor het grote werk. Dat grote werk is de verbeelding in alle extremeiten van sterke, bange, stoere en ijselijk eenzame dromers.

Dromers die, zoals Schleiffert zelf eens zei in een interview, „niet altijd even happy zijn met hun leven en het verlangen belichamen naar een andere wereld”.

Daar ligt haar kracht.

Charlotte Schleiffert: 'Chinees stel' (2010) – potlood, grafiet, zilverfolie en acryl